

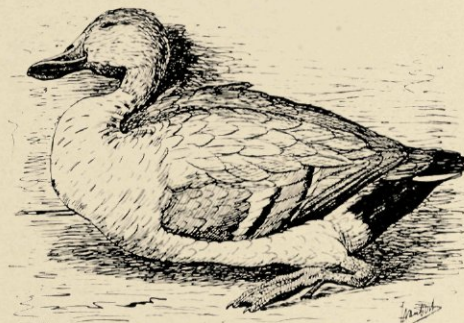
Het Eendje.

fertje van zijn oesterschelpen, geen haar van zijn dierenvachten, dat niet afzonderlijk schijnt aangegeven en behandeld. Terwijl bij zijne vakgenooten de dierenhuiden er vaak massief en pappig uitzien wordt bij Snijders alles met lucht en licht doorspeeld; men ziet op den rug der honden de haarpijlen rijzen en trillen; men ziet op het lijf der herten de stroomingen der vacht loopen; zijn ruige everzwijnskoppen zijn meesterstukken van juiste opmerking en meesterlijke weergeving der afzonderlijkheden zonder in gepeuter te vervallen.

De vogels, wij bemerkten het reeds, hadden de grootste aantrekkelijkheid voor hem; hij bewees het eens te meer in het laatste stuk, dat wij te vermelden hebben in de Ermitage en dat wij hierbij afbeelden, het zoogenaamde *Vogelenconcert* (Nr 1324).

Daar zijn zij allen vergaderd op eenige boomtakken, de leden van het kwakende, snaterende, gierende, piepende, schuifelende, zingende koor; een kleine kerkuil heeft het muziekblad voor zich liggen en heft den poot op om de maat te slaan; al de andere geven klap wat zij kunnen. Wat dit voor een harmonie moet zijn! Johnson zou bij het hooren zeker niet meer beweerd hebben, dat de muziek het minst onaangename aller geruchten is; maar voor het oog alweer is de vergadering allerplezierigst. Met lichte hand en vaste toets zijn de honderdvoudige kleuren en tinten der bontgevederde schaar weergegeven; alles beweegt en handelt op zijn manier; het is een der beste bewijzen, dat Snijders als volgeling van Rubens leven in zijne dieren brengt. Niet alleen elk zanger roert en zwaait het heele lijf, maar elk deeltje van dit lijf rept zich; vleugels en staart ontvouwen zich, de pluimen schudden en rijzen; er is trilling, opgewondenheid, aandrift overal, en bij ieder in het bijzonder wordt de lust zich te doen gelden en de andere te overschreeuwen op verschillende wijze uitgedrukt.

HET EENDJE. † † † † † † † † † DOOR TH. J. THIJSSSEN. † † †

I.

Dicht bij het deftige stuk van eene lange Amsterdamsche gracht wonen kalme burgerluitjes in een leuk buurtje bij elkaar.

Er staan lage huisjes met houten trapstoepjes en banken, waar bij mooien Zomeravond nog stillevende oude mannetjes lange pijpen komen rooken.

Boven in de huisjes wonen enkel bedaarde gezinnetjes: ambachtsmensen, die er's avonds na 't werk tevreden de glimmende deurtjes door gaan, en de witgeschuurde trapjes bestijgen; kleermakers, die er, met heel oude broeken aan, en sloffen aan de magere, vouwbare beenen, voor 't raam stijf-lakensche kleeren zitten te verstellen en keeren; bakers, met fatsoenlijke dochters, die op eene machine naaien, groote stukken wit goed; en juffrouwen met een nachtschel aan haar deur.

Onder in de huisjes, in de hokkige kelderwoninkjes, daar wonen de meer rumoerigen van geest; en soms, héél soms, bedreigen die de fatsoenlijke stilte.

De zomer-zondag daar, typeert het buurtje.

Dan komen tegen kerktijd uit de nette huisjes de bewoners in het zwart, een klein beetje houterig gekleed, met dikke kerkboeken, veel met gouden sloten. Vredig stappen ze weg, en groeten alle burens, en zeggen even wat van 't mooie weer.

In de kelder-stoepjes zitten rookend, in heldere overhemden, mannen eene krant te